ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 15. apríla 2010 *

Vo veci C-215/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Nemecko) z 5. mája 2008 a doručený Súdnemu dvoru 22. mája 2008, ktorý súvisí s konaním:

E. Friz GmbH

proti

Carsten von der Heyden,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda komory A. Tizzano (spravodajca), vykonávajúci funkciu predsedu prvej komory, sudcovia E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič a J.-J. Kasel,

* Jazyk konania: nemčina.

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. júna 2009,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— C. von der Heyden, v zastúpení: N. Gross, Rechtsanwalt,

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma, J. Kemper a S. Unzeitig, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: W. Wils a H. Krämer, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 8. septembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 1 a článku 5 ods. 2 smernice Rady 85/577/EHS z 20. decembra 1985 na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov (Ú. v. ES L 372, s. 31; Mim. vyd. 15/001, s. 262, ďalej len „smernica“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou E. Friz GmbH (ďalej len „Friz“) a Carstenom von der Heydenom v dôsledku odvolania prejavu vôle C. von der Heydena smerujúceho k jeho vstupu do uzatvoreného fondu nehnuteľností spravovaného spoločnosťou Friz.

Právny rámec

Právna úprava Únie

3 Štvrté a piate odôvodnenia smernice uvádzajú:

„keďže je špeciálnou charakteristikou zmlúv uzatváraných mimo prevádzkových priestorov predajcu, že spravidla je to predajca, ktorý začína zmluvné vyjednávanie,

na ktoré je spotrebiteľ nepripravený, alebo ktoré neočakáva; keďže spotrebiteľ je často neschopný porovnať kvalitu a cenu ponuky s inými ponukami;…

keďže by sa malo spotrebiteľovi umožniť [poskytnúť – *neoficiálny preklad*] právo zrušiť zmluvu [odstúpiť od zmluvy – *neoficiálny preklad*] v dobe [lehote – *neoficiálny preklad*] najmenej 7 dní, aby mu bolo umožnené určiť [aby mohol posúdiť – *neoficiálny preklad*] záväzky vyplývajúce so zmluvy".

4 Článok 1 ods. 1 smernice stanovuje:

„Táto smernica sa vzťahuje na zmluvy, pri ktorých [na základe ktorých – *neoficiálny preklad*] predajca poskytuje spotrebiteľovi tovar alebo služby a ktoré sú zahrnuté [uzatvorené – *neoficiálny preklad*]:

…

— počas návštevy predajcu:

i) v spotrebiteľovom dome alebo v dome iného spotrebiteľa;

…

pokiaľ sa návšteva nekoná výslovne na požiadanie spotrebiteľa.“

5 Článok 2 smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

…

— ‚predajca‘ znamená fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá pri transakcii prichádzajúcej do úvahy [predmetnej transakcii – *neoficiálny preklad*] koná v svojej obchodnej alebo profesionálnej oblasti [koná v rámci svojej obchodnej činnosti alebo výkonu svojho povolania – *neoficiálny preklad*], a kohokoľvek konajúceho [ako aj osobu, ktorá koná – *neoficiálny preklad*] v mene alebo v záujme [v mene alebo na účet – *neoficiálny preklad*] predajcu.“

6 Podľa článku 3 ods. 2 smernice:

„Táto smernica sa nevzťahuje na:

a) zmluvy o výstavbe, predaji a nájme nehnuteľného majetku alebo zmluvy týkajúce sa iných práv na nehnuteľný majetok.

Zmluvy na dodávku tovarov a ich včlenenie do nehnuteľného majetku alebo zmluvy na opravu nehnuteľného majetku spadajú do pôsobnosti tejto smernice;

…“

7 Článok 4 smernice znie:

„V prípade transakcie v pôsobnosti článku 1, predajca môže byť požiadaný podať spotrebiteľom písomné upozornenie [V prípade transakcií patriacich do pôsobnosti článku 1 je predajca povinný písomne poučiť spotrebiteľa – *neoficiálny preklad*] o ich práve na zrušenie [o jeho práve odstúpiť od – *neoficiálny preklad*] zmluvy v dobe [v lehote – *neoficiálny preklad*] uvedenej v článku 5 spolu s menom a adresou osoby, u ktorej [voči ktorej – *neoficiálny preklad*] sa toto právo môže uplatniť.

Takéto upozornenie [poučenie – *neoficiálny preklad*] musí byť datované a obsahovať údaje umožňujúce identifikáciu zmluvy. Musí byť spotrebiteľovi dané [poskytnuté – *neoficiálny preklad*]:

a) v prípade článku 1 ods. 1 v čase uzatvorenia zmluvy;

…

Členské štáty zaistia, aby ich národné zákonodarstvo [vnútroštátne právne predpisy – *neoficiálny preklad*] stanovovalo opatrenia vhodnej ochrany spotrebiteľa v prípadoch, v ktorých sa informácie uvádzané v tomto článku neposkytujú [stanovili vhodné opatrenia na ochranu spotrebiteľa v prípadoch, keď poučenie uvedené v tomto článku nebolo poskytnuté – *neoficiálny preklad*].“

8 Článok 5 smernice stanovuje:

„1. Spotrebiteľ má právo vypovedať vplyvy svojho konania [zrušiť účinky svojho záväzku – *neoficiálny preklad*] zaslaním upozornenia v dobe [oznámenia v lehote – *neoficiálny preklad*] nie kratšej ako sedem dní od získania upozornenia spotrebiteľom uvedenom [odo dňa, ku ktorému mu bolo poskytnuté poučenie uvedené – *neoficiálny preklad*] v článku 4 v súlade s postupom popísaným národnými právnymi predpismi [postupom stanoveným vnútroštátnymi právnymi predpismi – *neoficiálny preklad*]. Musí byť postačujúce, aby bolo upozornenie odoslané pred koncom takejto doby [Postačí, ak bude toto oznámenie odoslané pred uplynutím tejto lehoty – *neoficiálny preklad*].

2. Podanie upozornenia [Zaslanie oznámenia – *neoficiálny preklad*] má za následok oslobodenie spotrebiteľa od všetkých záväzkov zrušenej zmluvy.“

9 Článok 7 smernice uvádza:

„Ak spotrebiteľ použije svoje právo zrieknutia sa [uplatní svoje právo zrušiť zmluvu – *neoficiálny preklad*], právne dôsledky takéhoto zrieknutia sa sú upravené národnými právnymi predpismi [riadia sa právne účinky takého zrušenia vnútroštátnym právom – *neoficiálny preklad*], obzvlášť ohľadne náhrady platby [najmä pokiaľ ide o vrátenie platieb – *neoficiálny preklad*] za poskytnuté tovary alebo služby a vrátenie získaných tovarov [vrátenie dodaného tovaru – *neoficiálny preklad*].“

Vnútroštátna právna úprava

10 Do nemeckého práva bola smernica prebratá zákonom o odstupovaní od zmlúv uzavretých pri podomovom predaji a od podobných transakcií (Gesetz über den Widerruf von Haustürgeschäften und ähnlichen Geschäften) zo 16. januára 1986 (BGBl. 1986 I, s. 122).

11 Uvedený zákon vo svojom znení platnom v čase skutkových okolností vo veci samej (ďalej len „HWiG“) v § 1 ods. 1 stanovoval:

„Ak zákazníka doviedlo k urobeniu prejavu vôle smerujúceho k uzavretiu zmluvy o odplatnom plnení:

1. ústne rokovanie na jeho pracovisku alebo v mieste jeho súkromného bydliska,

…

nadobudne tento prejav vôle účinnosť len vtedy, ak ho zákazník písomne neodvolá v lehote jedného týždňa“.

12 Ustanovenie § 3 ods. 1 HWiG uvádza:

„1. V prípade odstúpenia od zmluvy je každá zo strán povinná vydať druhej strane prijaté plnenie. Odstúpenie nie je vylúčené pri poškodení alebo strate veci alebo inej nemožnosti vrátiť prijatý predmet. Ak je zákazník zodpovedný za poškodenie, stratu alebo inú nemožnosť vrátenia veci, nahradí rozdiel hodnoty alebo hodnotu predmetu druhej zmluvnej strane."

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

13 Dňa 23. júla 1991 vstúpil C. von der Heyden po návšteve zástupcu spoločnosti Roland Steuerberatungs GmbH (ďalej len „spoločnosť Roland") v mieste svojho bydliska do uzatvoreného fondu nehnuteľností ako pridružený investor výmenou za kapitálový vklad vo výške 384 044 DEM. Predmetom činnosti tohto fondu, ktorý mal formu osobnej spoločnosti občianskeho práva a pozostával zo 46 spoločníkov, bola údržba, modernizácia a správa pozemku nachádzajúceho sa v Berlíne. V dobe uvedeného vstupu fond spravovala spoločnosť Roland.

14 Dňa 6. augusta 2002 C. von der Heyden v súlade s § 3 HWiG bez predchádzajúceho upozornenia odvolal svoj prejav vôle smerujúci k vstupu do uvedenej spoločnosti.

15 Spoločnosť Friz ako správca tohto fondu nehnuteľností požadovala od C. von der Heydena z dôvodu záporného likvidačného zostatku zaplatenie sumy 16 319 eur, ktorá zodpovedá rozdielu medzi hodnotou pôvodného vkladu poskytnutého C. van der Heydenom v čase jeho vstupu do tejto spoločnosti a jeho podielom na stratách, ktoré tejto spoločnosti vznikli do doby odvolania prejavu vôle smerujúceho k tomuto vstupu.

16 Zatiaľ čo prvostupňový súd tomuto návrhu vyhovel, odvolací súd ho v konaní začatom na základe odvolania podaného C. von der Heydenom zamietol. Odvolací súd sa domnieval, že výkon práva na odstúpenie od zmluvy priznaného spoločníkovi nemôže viesť k zaťaženiu tohto spoločníka platobnou povinnosťou voči dotknutej spoločnosti. Takáto požiadavka by totiž predstavovala porušenie ustanovení smernice, podľa ktorých už spotrebiteľ nemôže mať v dôsledku výkonu svojho práva odstúpiť od zmluvy záväzky založené na zmluve, od ktorej odstúpil, a prijaté plnenia mu majú byť vrátené.

17 Spoločnosť Friz podala proti tomuto rozhodnutiu na Bundesgerichtshof opravný prostriedok „Revision". Tento súd sa vo svojom rozhodnutí, ktorým predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania, domnieva, že pokiaľ spoločník, ktorý v rámci podomového predaja vstúpil do spoločnosti, svoj prejav vôle smerujúci k vstupu do fondu nehnuteľností odvolá, nevedie toto odstúpenie podľa vnútroštátnej judikatúry k úplnému oslobodeniu spotrebiteľa od všetkých jeho zmluvných záväzkov (účinky *ex tunc*), ale vedie k tomu, že spotrebiteľ je viazaný záväzkami dojednanými do okamihu vyhlásenia o odstúpení (účinky *ex nunc*).

18 Podľa tejto judikatúry pritom výkon práva spotrebiteľa na odstúpenie od zmluvy nevedie k „vráteniu vecí do pôvodného stavu", ako naopak požaduje článok 5 ods. 2 smernice vo výklade Súdneho dvora (pozri najmä rozsudok z 25. októbra 2005, Schulte, C-350/03, Zb. s. I-9215, body 88 a 92).

19 Keďže sa za týchto okolností Bundesgerichtshof domnieval, že vyriešenie sporu, ktorý mu bol predložený, závisí od výkladu článku 1 ods. 1 a článku 5 ods. 2 smernice, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa ustanovenie článku 1 ods. 1… smernice… vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na vstup spotrebiteľa do osobnej spoločnosti, osobnej obchodnej spoločnosti,

združenia či družstva, pokiaľ hlavným účelom tohto vstupu nie je členstvo v spoločnosti, združení, či v družstve, ale – čo často platí predovšetkým v prípade účasti v uzatvorenom fonde nehnuteľností – účasť spoločníka predstavuje len iný spôsob finančnej investície alebo získania plnení, ktoré sú typicky predmetom synalagmatických zmlúv?

2. Má sa ustanovenie článku 5 ods. 2 smernice… vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátny (judikatúrou uznaný) právny účinok v zmysle článku 7 tejto smernice, ktorý znamená, že takýto vstup spotrebiteľa uskutočnený pri podomovom predaji povedie v prípade odvolania tohto vstupu k tomu, že spotrebiteľ, ktorý svoj vstup odvolal, získa nárok na podiel na likvidačnom zostatku voči spoločnosti, združeniu či družstvu, vypočítaný k okamihu účinku odvolania vstupu, t. j. na čiastku zodpovedajúcu hodnote jeho podielu v spoločnosti, združení či v družstve v dobe odvolania vstupu, s (možným) následkom, že vzhľadom na ekonomický vývoj spoločnosti, združenia či družstva dostane spotrebiteľ buď menej, než bola hodnota jeho vkladu, alebo sa okrem straty zaplateného vkladu navyše vystaví zodpovedajúcej platobnej povinnosti voči spoločnosti, združeniu či družstvu, pretože podiel na likvidačnom zostatku bude záporný?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

20 Najskôr treba poukázať na to, ako to urobili C. von der Heyden a nemecká vláda, že aj keď sa vec sama týka prípadu vstupu spotrebiteľa do uzavretého fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, otázky položené vnútroštátnym súdom sa týkajú

aj iných typov spoločností a foriem združení, ako sú obchodné osobné spoločnosti, združenia a družstvá.

21 V tomto ohľade treba pripomenúť, že hoci s ohľadom na rozdelenie právomocí v rámci prejudiciálneho konania prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, aby vymedzil predmet otázok, ktoré zamýšľa položiť Súdnemu dvoru, Súdny dvor rozhodol, že za mimoriadnych okolností mu prislúcha overiť podmienky, za ktorých sa naň obracia vnútroštátny súd s cieľom overenia jeho vlastnej právomoci.

22 Tak to je najmä vtedy, keď je zjavné, že výklad práva Únie, o ktorý žiada vnútroštátny súd, nemá nijaký vzťah k existencii alebo predmetu sporu vo veci samej, alebo aj vtedy, keď má problém predložený Súdnemu dvoru hypotetickú povahu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. decembra 1995, Bosman, C-415/93, Zb. s. I-4921, bod 61; z 15. júna 2006, Acereda Herrera, C-466/04, Zb. s. I-5341, bod 48, a z 31. januára 2008, Centro Europa 7, C-380/05, Zb. s. I-349, bod 53).

23 V prejednávanej veci treba konštatovať, že otázky položené vnútroštátnym súdom majú hypotetickú povahu v rozsahu, v akom sa týkajú aj vstupu spotrebiteľa do obchodnej osobnej spoločnosti, združenia a družstva.

24 Súdny dvor má teda právomoc rozhodnúť o tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania iba v rozsahu, v akom sa týka situácie, o ktorú ide vo veci samej, teda vstupu spotrebiteľa do uzavretého fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti.

O prvej otázke

25 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa smernica uplatní na takú zmluvu, o akú ide vo veci samej, ktorá sa týka vstupu spotrebiteľa do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti a ktorá zakladá zmluvný vzťah medzi spotrebiteľom a správcom uvedeného fondu, pokiaľ podľa tohto súdu účelom takého vstupu nie je predovšetkým členstvo v uvedenej spoločnosti, ale spôsob finančnej investície.

26 Na účely odpovede na túto otázku treba pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 1 druhej zarážky smernice sa táto smernica uplatní najmä na zmluvy uzatvorené počas návštevy predajcu u spotrebiteľa, pokiaľ sa návšteva nekoná výslovne na požiadanie spotrebiteľa.

27 Článok 2 smernice spresňuje, že pojem „predajca“ v zmysle tejto smernice sa týka každej fyzickej alebo právnickej osoby, ktorá koná v rámci svojej obchodnej činnosti alebo výkonu povolania, ako aj každej osoby, ktorá koná v mene alebo na účet predajcu.

28 Vo veci samej pritom zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že vyhlásenie C. van der Heydena o vstupe do dotknutého fondu nehnuteľností, ktorý v dobe uzatvorenia zmluvy spravovala spoločnosť Roland v rámci svojej obchodnej činnosti alebo výkonu povolania, bolo podpísané týmto spotrebiteľom v rámci nevyžiadaného podomového predaja v mieste jeho bydliska. Za vstup do fondu bolo poskytnuté protiplnenie vo forme kapitálového vkladu vo výške 384 044 DEM, ktorý C. der Heyden zaslal na bankový účet uvedenej spoločnosti.

29 Z uvedeného spisu takisto vyplýva, že tento podomový predaj bol uskutočnený zástupcom spoločnosti Roland, ktorá výslovne konala ako správca fondu nehnuteľností a dostávala od neho províziu za každú zmluvu uzavretú s novým spoločníkom.

30 Za týchto podmienok treba konštatovať, že vstup spotrebiteľa do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti za takých okolností, aké opísal vnútroštátny súd, zodpovedá jednej z objektívnych situácií uvedených v článku 1 smernice, a preto patrí do pôsobnosti tejto smernice.

31 Tento záver nemôže spochybniť argumentácia nemeckej vlády, podľa ktorej vzhľadom na to, že účel fondu nehnuteľností spočíva v údržbe, modernizácii a správe pozemku, vyhlásenie o vstupe do tohto fondu predstavuje zmluvu týkajúcu sa „iných práv na nehnuteľný majetok“ v zmysle článku 3 ods. 2 smernice, ktorá z tohto dôvodu nepatrí do pôsobnosti smernice.

32 V tomto ohľade treba hneď na úvod pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry treba odchýlky od pravidiel práva Únie, ktorých cieľom je ochrana spotrebiteľov, vykladať reštriktívne (pozri najmä rozsudok z 13. decembra 2001, Heininger, C-481/99, Zb. s. I-9945, bod 31).

33 Vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce zo spisu preto stačí uviesť, že zmluva podpísaná C. von der Heydenom sa netýka akýchkoľvek iných práv súvisiacich s nehnuteľnosťou, teda tých, ktoré sú predmetom výnimky stanovenej v článku 3 ods. 2 písm. a) smernice, ale výlučne vstupu do fondu nehnuteľností prostredníctvom nadobudnutia podielov v osobnej spoločnosti výmenou za kapitálový vklad.

34 Za týchto podmienok treba na prvú otázku odpovedať, že smernica sa uplatní na zmluvu uzatvorenú za takých okolností, o aké ide vo veci samej, ktorá sa týka vstupu spotrebiteľa do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, pokiaľ účelom takého vstupu nie je predovšetkým členstvo v uvedenej spoločnosti, ale finančná investícia.

O druhej otázke

35 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 5 ods. 2 smernice bráni vnútroštátnemu pravidlu vyplývajúcemu z judikatúry, podľa ktorého v prípade odvolania prejavu vôle smerujúceho k vstupu do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, urobeného v rámci nevyžiadaného podomového predaja v mieste bydliska, môže spotrebiteľ voči tejto spoločnosti uplatňovať nárok na podiel na likvidačnom zostatku vypočítaný v závislosti od hodnoty jeho podielu ku dňu jeho vystúpenia z fondu, a dosiahnuť tak prípadne vrátenie nižšej sumy, než bol jeho vklad, alebo byť povinný podieľať sa na stratách uvedeného fondu.

36 Na účely odpovede na túto otázku treba jednak pripomenúť, že podľa článku 5 ods. 1 smernice má spotrebiteľ právo zrušiť účinky svojho záväzku zaslaním oznámenia v lehote aspoň siedmich dní odo dňa, keď ho predajca písomne poučil o existencii takého práva, ako aj o podmienkach jeho výkonu.

37 Článok 5 ods. 2 smernice okrem toho stanovuje, že zaslanie oznámenia spotrebiteľa o tom, že ruší účinky svojho záväzku, vedie k tomu, že spotrebiteľ je oslobodený od všetkých záväzkov vyplývajúcich zo zrušenej zmluvy.

38 Z toho vyplýva, že pokiaľ bol spotrebiteľ riadne poučený o svojom práve odstúpiť od zmluvy, môže sa oslobodiť od svojich zmluvných záväzkov výkonom svojho práva na odstúpenie v lehote stanovenej v článku 5 ods. 1 smernice v súlade s postupom stanoveným vnútroštátnym právom.

39 Naproti tomu, ako už rozhodol Súdny dvor, pokiaľ toto poučenie nedostal, nemôže uvedená lehota aspoň siedmich dní začať plynúť, takže spotrebiteľ môže vykonať svoje právo na odstúpenie podľa článku 5 ods. 1 smernice v ktoromkoľvek okamihu (pozri v tomto zmysle rozsudok Heininger, už citovaný, bod 45).

40 V prejednávanej veci však treba uviesť, že vnútroštátny súd položil svoju otázku s odkazom práve na článok 5 ods. 2 smernice, čiže na predpoklad, podľa ktorého spotrebiteľ urobil oznámenie o odstúpení v súlade s postupom uvedeným v odseku 1 uvedeného článku.

41 V tomto kontexte sa chce Bundesgerichtshof prostredníctvom položenej otázky dozvedieť, v akom rozsahu môže vnútroštátne pravidlo vyplývajúce z judikatúry, o aké ide o veci samej, obmedziť právne účinky vyplývajúce z výkonu práva na odstúpenie stanoveného v uvedenom článku 5 ods. 1.

42 V tomto ohľade treba pripomenúť, ako to stanovuje článok 7 smernice, že právne účinky súvisiace s výkonom práva na odstúpenie od zmluvy spotrebiteľom sa riadia vnútroštátnym právom.

43 Z judikatúry okrem toho vyplýva, že hoci sa dôsledky takéhoto prípadného odstúpenia riadia vnútroštátnym právom, členské štáty musia pri výkone svojej právomoci v danej oblasti dodržiavať právo Únie, najmä pravidlá smernice vykladané s ohľadom

na jej cieľ, a to takým spôsobom, aby bol zaručený jej potrebný účinok. Z rovnakého pohľadu ich musia vnútroštátne súdy, ktoré rozhodujú o spore medzi jednotlivcami, vykladať, pokiaľ je to možné, vo svetle znenia a účelu tejto smernice tak, aby mohlo byť dosiahnuté riešenie, ktoré je v súlade s ňou sledovaným cieľom (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok Schulte, už citovaný, body 69, 71 a 102).

44 Súdny dvor však už mal príležitosť spresniť, že hoci neexistujú nijaké pochybnosti o tom, že cieľom smernice je ochrana spotrebiteľov, neznamená to, že táto ochrana je absolútna. Tak z všeobecnej štruktúry, ako aj z viacerých ustanovení tejto smernice vyplýva, že uvedená ochrana podlieha určitým obmedzeniam (pozri rozsudok z 10. apríla 2008, Hamilton, C-412/06, Zb. s. I-2383, body 39 a 40).

45 Pokiaľ teda ide o konkrétne dôsledky vyplývajúce z výkonu práva na odstúpenie od zmluvy, je pravda, že Súdny dvor pripustil, že oznámenie o odstúpení vedie tak pre spotrebiteľa, ako aj pre predajcu k obnove pôvodnej situácie (pozri v tomto zmysle rozsudok Schulte, už citovaný, bod 88). To však nič nemení na tom, že nijaké ustanovenie smernice nevylučuje, aby spotrebiteľ mohol mať v niektorých špecifických prípadoch voči predajcovi záväzky a prípadne musel znášať určité dôsledky vyplývajúce z výkonu svojho práva odstúpiť od zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudok Schulte, už citovaný, bod 93).

46 Vo svetle týchto úvah treba overiť, či smernica nebráni vnútroštátnemu pravidlu, podľa ktorého má spotrebiteľ, ktorý odvolá svoj prejav vôle smerujúci k vstupu do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, voči tejto spoločnosti nárok vypočítaný v závislosti od hodnoty svojho podielu ku dňu vystúpenia z tohto fondu.

47 Tak je to zrejme v prípade vnútroštátneho pravidla, o ktoré ide vo veci samej.

48 Ako totiž uviedol Bundesgerichtshof vo svojom rozhodnutí, ktorým sa predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania, cieľom tohto pravidla je zaistiť v súlade so všeobecnými zásadami občianskeho práva uspokojivú rovnováhu, ako aj spravodlivé rozdelenie rizík medzi jednotlivé zúčastnené strany.

49 Takéto pravidlo predovšetkým dáva spotrebiteľovi, ktorý odvoláva svoj prejav vôle smerujúci k vstupu do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, možnosť získať späť svoj vklad, pričom preberá časť rizík vlastných každému investovaniu kapitálu takého druhu, o aký ide vo veci samej. Okrem toho tiež oslobodzuje ďalších spoločníkov alebo tretích veriteľov za takých okolností, o aké ide vo veci samej, od povinnosti znášať finančné dôsledky odvolania prejavu vôle smerujúceho k tomuto vstupu, ku ktorému napokon došlo po podpise zmluvy, ktorej zmluvnými stranami ďalší spoločníci a tretí veritelia neboli.

50 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy preto treba na druhú otázku odpovedať, že článok 5 ods. 2 smernice nebráni za takých okolností, o aké ide vo veci samej, vnútroštátnemu pravidlu, podľa ktorého v prípade odvolania prejavu vôle smerujúceho k vstupu do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, urobenému v rámci nevyžiadaného podomového predaja, môže spotrebiteľ voči tejto spoločnosti uplatňovať nárok na podiel na likvidačnom zostatku vypočítaný v závislosti od hodnoty jeho podielu ku dňu vystúpenia z tohto fondu, a dosiahnuť tak prípadne vrátenie nižšej sumy, než bol jeho vklad, alebo byť povinný podieľať sa na stratách uvedeného fondu.

O trovách

51 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Smernica Rady 85/577/EHS z 20. decembra 1985 na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov sa uplatní na zmluvu uzatvorenú za takých okolností, o aké ide vo veci samej, ktorá sa týka vstupu spotrebiteľa do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, pokiaľ účelom takého vstupu nie je predovšetkým členstvo v uvedenej spoločnosti, ale finančná investícia.**

2. **Článok 5 ods. 2 smernice 85/577 nebráni za takých okolností, o aké ide vo veci samej, vnútroštátnemu pravidlu, podľa ktorého v prípade odvolania prejavu vôle smerujúceho k vstupu do uzatvoreného fondu nehnuteľností vo forme osobnej spoločnosti, urobenému v rámci nevyžiadaného podomového predaja, môže spotrebiteľ voči tejto spoločnosti uplatňovať nárok na podiel na likvidačnom zostatku vypočítaný v závislosti od hodnoty jeho podielu ku dňu vystúpenia z tohto fondu, a dosiahnuť tak prípadne vrátenie nižšej sumy, než bol jeho vklad, alebo byť povinný podieľať sa na stratách uvedeného fondu.**

Podpisy